

AMANDA WILLSOVÁ

Poníci
od
stříbrné
řeky

Divoká
bouře

FRAGMENT

Poníci od stříbrné řeky

Divoká bouře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amanda Willsová

Poníci od stříbrné řeky – Divoká bouře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Poníci
od
stříbrné
řeky

Divoká bouře

Poníci
od
stříbrné
řeky

Divoká bouře

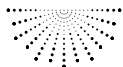
AMANDA WILLSOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2015 by Amanda Wills
Translation © Romana Kempná, 2020
Cover photots © Kwadrat; Milosz_G; epsilon_lyrae; Zuzule / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4965-6
ISBN e-knihy 978-80-253-5068-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5069-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5067-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

KAPITOLA PRVNÍ

S lunce už vykukovalo nad obzorem, když Poppy McKeeverová se srdcem těžkým jako mlýnský kámen rozhrnula závěsy. Mlžné pásy protínaly mandarinkově oranžovou oblohu a zpěvné trylky drozdů a kosů zvonily kolem starého kamenného stavení na okraji vřesoviště. Bylo bezvětrí. Přicházel krásný nový den, ale Poppy to nevnímala.

Otevřela okno, vyhlédla dolů ke stáji a tiše zapískala. Hlasité zahýkání zaplašilo ptačí zpěv a nad dřevěnými dvířky se objevily dva nosy. První byl hnědý a chlupatý, barvy mléčné čokolády. Patřil Chesterovi, oslíkovi, kterého zdědila, když se nastěhovali do Riverdale. Druhý byl stříbřitě šedý. Neb vystrčil svou hezkou hlavu ven a podíval se vzhůru. Uviděl Poppyinu bledou tvář v okenním rámu a zařehtal. Potlačila slzy, netrpělivě si utřela oči a pomalu zavřela okno.

Vylekal ji přidušený řinkot. Zapomněla, že si na svítání nařídila budík a schovala jej pod polštář, aby zvoněním nikoho neprobudil. Bylo to zbytečné, stejně skoro nespala. Většinu noci hleděla nepřítomně prázdnýma očima do stropu.

Když zase nastalo ticho, Poppy zamířila ke schodišti a přitom se snažila nevšimat si sbalené cestovní tašky, postavené u šatní skříně.

Šla spát v jezdeckých kalhotách a tričku s dlouhým rukávem, aby nepromarnila ani minutu cenného času oblékáním.

Když došla ke stáji, Chester odstrčil Neba stranou. Poppy podržela oslíka na širokém čele a on jí ožušlal zip u mikiny. Odběhla do sedlovny a vrátila se s Nebovým sedlem a uzdečkou. Kůže se leskla v ranním slunci. Poppy minulý večer strávila několik hodin čistěním výstroje, zatímco měla balit. Ona však chtěla, aby pro jejich poslední vyjížďku bylo všechno dokonalé.

Neb klidně stál a Poppy mu přejížděla kartáčem přes šedě grošovanou letní srst. Connemarský poník byl osvalený a ve skvělé kondici – obrovský rozdíl proti tomu, jak vyhublý a zakrvácený byl ještě minulý podzim. Nahlas popotáhla. Jako by vycítil její neklid, Neb otočil hlavu a zabořil jí nos do vlasů.

„Vyjedeme na naši skálu a budeme se dívat na východ slunce,“ řekla mu Poppy. Chester vážně sledoval, jak se vyšvihla do sedla a obrátila svého poníka k brance, která vedla na vřesoviště.

Neb, který se těšil na ranní vyjížďku, protančil skrze bránu a vzhůru po kamenné stezce, jež se líně stáčela kolem úpatí skály. Poppy přitáhla otěže a zpomalila koně do kroku. „Za chvíli,“ slíbila mu.

Obešli riverdaleský les a minuli malé stádo dartmoorských poníků. Ryzka se strakatým hříbětem u nohou vzhlédla a zaržála. Neb vyklenul krk a zafrkal v odpověď. Brzy se před nimi objevil olivově zelený svah vedoucí na skálu, lákavý jako závodní dráha. Poppy sebrala otěže a zamlaskala. Neb nastražil své pěkné uši a přešel do cvalu. Poppy jej dále pobídla a on prodloužil cvalový skok do trysku. Nemusela ho nijak vést. Po dlouhých letech, která strávil ve volné přírodě, měl Neb stejně jistý krok jako místní divocí poníci. Ladně běžel kolem balvanů a travnatých drnů, aniž by se smekl.

Když dosáhli vrcholu skály, Poppy měla barvu ve tvářích a Ne-

bovi se krk leskl potem. Sjela z něj, objala ho rukama a konečně nechala po tváři stékat slzy.

„Nebe, budeš mi tolik chybět,“ vzlykala. Díval se na ni něžně svými krásnými hnědými očima. Poppy mu zabořila obličej do hřívy a hlasitě se rozplakala. Na pomněnkově modré obloze za jejími zády právě vyšlo slunce.

Když se vrátili domů, Charlie se houpal na stájových dvířkách. Utkvěl pohledem na Poppyině uplakané tváři a vykulil oči.

„Co se ti stalo?“

„Nic.“ Poppy cítila prázdnotu. To poslední, co potřebovala, byl výslech od jejího sedmiletého bratra. Seskočila na zem a odváděla Neba do stáje.

„Mám dojít pro mámu?“

„Ne!“ vyštěkla. „Jsem v pořádku. Neb je v pořádku. Oba. Jsme. V pořádku.“

„No, mně připadá, že jsi brečela,“ přitlačil na pilu.

Poppy se zahleděla na Charlieho. Věděla, že nebude mít klid, dokud mu neřekne, co se děje. „Když to musíš vědět, jsem smutná, protože se nechci rozloučit s Nebem.“

„Smutná? Proč?“

„Proč myslíš? Nechci ho opustit.“

Charlie tiše sledoval, jak Poppy odstrojuje svého poníka. Podle jejího tragického výrazu by si jeden mýsl, že někdo umřel. Nemohl to pochopit. Byla tak nadšená, když se to dozvěděla.

„Poppy...“ zkusil to znovu.

„Co zas?“ Otočila se a střelila po něm pohledem, který by méně odvážnou duši zahnal do úkrytu. Jejich táta mu vždycky radil, aby

se nepouštěl do diskuzí s citově založenými ženami, ale Charlie byl houževnatý. Zhluboka se nadechl.

„Nechápu, proč kolem toho děláš takový povyk. Přece jedeš pryč jen na *pět dní*.“

No dobře, možná jsem trochu přecitlivělá, uvědomila si Poppy, když hodila cestovní brašnu do kufru auta a zamávala na rozloučnou Charliemu a nevlastní mamince Caroline. Ale Neb jí bude šíleně chybět. Zachytila tatínkův pohled ve zpětném zrcátku, když se kodrcali pryč po příjezdové cestě.

„Připravená?“ zeptal se.

„Asi jo.“

„Myslel jsem, že se na ten pobyt těšíš.“

Poppy se těšila, ale teď si nebyla moc jistá. „Podívej, tamhle je Scarlett,“ řekla, aby změnila téma.

Její nejlepší kamarádka čekala na konci cesty, usazená na oblýskaném koženém kufru, který vypadal jako cosi z přelomu století.

„Pěkný kufr, Scarlett. To je retro?“ zeptal se Poppyin tatínek, když ho ukládal do kufru auta.

Scarlett se zahihňala. „Ne, jen děsně starý! Nikam nejezdíme a tohle byl jediný kufr, který mamka našla. Je cítit levandulí a kuličkami proti molům, takže si myslím, že asi patřil babičce. Já se tolik těším. V noci jsem nezamhouřila oko,“ křenila se Scarlett a vklouzla na sedadlo vedle Poppy.

„Já taky ne,“ řekla Poppy, jejíž pochmurná nálada se mírně zlepšila při pohledu na Scarlettinu pihovatou tvář a její nakažlivé nadšení.

„Jsem zvědavá, jaké poníky tam budou mít. Doufám, že mi dají nějakého živějšího.“ Scarlettina dartmoorská kobylka nabízela bez-

pečné a klidné svezení a jakékoliv množství ovsy nemělo na její vyrovnanou povahu naprosto žádný vliv.

„Kéž bych si s sebou mohla vzít Neba. Co když na mě zapomené?“ dumala Poppy. Když si uvědomila, že Neb bude tak daleko, cítila se neklidná a nejistá. On nebude to první, co uvidí, když vyhlédne z okna svého pokoje. Nebude se moct vytrazit po snídani ven a dát mu svůj poslední kousek chleba. Dny budou prázdné a nicotné bez každodenní rutiny čištění stáje, přípravy krmiva, naplnění žlabu vodou a péče o srst. A úplně nejvíc jí budou scházet vyjížďky s ním. Poppy se vždycky cítila jako doma, když seděla na jeho hřbetě. Dokonale si rozuměli.

Opřela si čelo o okno auta a dívala se, jak ubíhají nekonečné kilometry. Byl začátek léta a okraje dálnice bujely čerstvou zelení. Scarlett nepřestala mluvit od chvíle, kdy vyjeli, a Poppy ji už dávno nevnímala. Srolovala si mikinu do improvizovaného polštáře a zrovna usínala, když ji probudil plechově znějící hlas satelitní navigace.

„Po kilometru a půl odbočte vpravo,“ poučoval.

Scarlett zaryla Poppy ruku do stehna. „Už tam skoro jsme, Poppy! Jakže se to tam jmenuje?“

„Oaklandské centrum jezdecké turistiky,“ řekla Poppy a odstrčila kamarádčinu ruku. Najednou ji posedly obavy. Co když budou ostatní jezdci lepší než ona? Scarlett uměla jezdit, ještě než se naučila chodit, ale Poppy jezdí necelý rok a pořád nemá dost zkušeností. Co když budou všichni ostatní mnohem starší než ony a příliš nafoukaní, aby se s nimi přátelili? Ale to by tolik nevadilo, utěšovala se. Pořád má Scarlett.

„To je blbec,“ utrousil Poppyin tatínek a zamračil se do zpětného zrcátka.

Stříbrná limuzína s blikajícími světly se jim tlačila na zadní nárazník.

„Proč nás nepředjede, když má tolik naspěch?“ zeptala se Poppy.

„Dobrá otázka,“ řekl tatínek. „Někteří lidé by vůbec neměli vyjíždět na silnici.“

Sundal nohu z plynového pedálu a zastavil u kraje. Když je druhé auto míjelo, dívali se upřeně na řidiče. Byl to muž, asi padesátník, s tmavými brýlemi a koženými rukavicemi.

„Dost starý na to, aby měl rozum,“ zamumlal Poppyin tatínek.

„A dokonce telefonuje!“ vyjekla Poppy. A opravdu, muž mezi krkem a ramenem svíral tenký černý mobil.

Auto kolem nich přefrčelo s chraplavým zvukem motoru a z výfuku vyletěl mrak černého kouře.

Poppy nakrčila nos, když její tatínek vjel znovu na cestu.

„Po dvou stech metrech odbočte vpravo,“ komandovala je navigace.

Scarlett seděla na krajíčku sedadla. „Podívej, tamhle je ta odbočka!“ vykřikla.

Poppy pocítila nervozitu. Podívala se dopředu a ztuhla. Skrze oslnující slunce začátku léta najednou zahlédla černobílou rozmanou skvrnu. Nějaké velké zvíře se objevilo po levé straně a mířilo rovnou na druhou stranu silnice.

„Ne!“ vykřikla. Stříbrné auto stále zrychlovalo, přímo na běžící zvíře.

Ruka jí vyletěla k ústům. „On to zvíře nevidí. Porazí ho!“

Zrovna když se srážka zdála být nevyhnutelná, ozvalo se zaskřípění brzd a stříbrná limuzína na poslední chvíli zastavila.

Poppy nahlas vydechla. „To bylo těsně.“

„Co to proboha bylo?“ řekl tatínek.

„Asi kráva. Půjdu a odeženu ji z cesty.“ Poppy si rozepnula pás, vyškrábala se ven a zašilhala do slunce. Než udělala pár kroků, stříbrné auto se odpíchlo se řvoucím motorem a zvíře zmizelo. Z hro-

zící srážky zbyly jen stopy po brzdění na asfaltu a zápach pálicí se gumy.

Když k ní přišla Scarlett, Poppy se v úžasu rozhlížela kolem.

„Viděla jsi, kudy to odešlo?“ zeptala se kamarádky.

Scarlett ukázala na modrobílý nápis **Oaklandské centrum jezdecké turistiky**, vyvedený velkými písmeny. Podívala se na rozbitou cestu za nimi.

„Myslím, že to šlo tamhle, Poppy. Ale nejsem si jistá, jestli to byla kráva.“